

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Altenerg, s. r. o.**, IČO: 27281922,
sídlem Tyršova stezka 190, Loučná, 435 11 Lom u Mostu,
zastoupená AGIS účetnictví a daně, a. s., IČO: 25008340,
sídlem Moskevská 1/14, 434 01 Most,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2017, č. j. 2318663/17/2508-50523-506220,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 21. 12. 2017, č. j. 2318663/17/2508-50523-506220, se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 21. 12. 2017, č. j. 2318663/17/2508-50523-506220, kterým žalovaný podle § 259b a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítl žádost žalobkyně o prominutí úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2014 a říjen 2015 v úhrnné výši 490 392 Kč z titulu doměření daně z přidané hodnoty na základě podaných dodatečných daňových tvrzení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě popsala, že na základě výzvy žalovaného ze dne 12. 5. 2017 (doručena dne 22. 5. 2017) podala dne 30. 5. 2017 dodatečné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2015 a dne 14. 6. 2017 dodatečné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2014. Důvodem pro podání nadepsaných dodatečných daňových přiznání byla dle jejího tvrzení oprava chybné aplikace zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, u dodavatele žalobkyně, který vystavil daňové doklady s českým DIČ, zatížil je tedy českou daní z přidané hodnoty a tuto daň také zaplatil. Až na upozornění správce daně bylo zjištěno, že dodavatel žalobkyně nemá v České republice stálou provozovnu, a proto nemůže vystavovat daňové doklady s českým DIČ na předmětné plnění a sám tak odvádět tuto daň České republice. Dodavatel žalobkyně proto vystavil daňové doklady s německým DIČ, přičemž žalobkyně v dodatečném přiznání uplatnila přenesenou daňovou povinnost. Žalobkyně k tomu dále citovala obsah své žádosti o prominutí úroku z prodlení ze dne 16. 10. 2017 a připomněla, že tato byla žalovaným zamítnuta. Podle žalobkyně tím došlo ke zkrácení jejích práv, neboť oprávněně očekávala, že žalovaný bude respektovat existující právní úpravu a zveřejněné principy pro správní úvahu v obdobných věcech, přičemž předmětný úrok promine.
3. S odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 103/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 101/2014 žalobkyně konstatovala, že správní praxe je v tomto případě nahrazena pokynem Generálního finančního ředitelství GFŘ-D-21 č. j. 4260/15/7100-40123 (dále jen „pokyn GFŘ-D-21“). Podle žalobkyně byl žalovaný povinen principy uvedené v tomto pokynu analogicky aplikovat i na jiné skutečnosti, které mohou zakládat důvod pro prominutí úroku. Dodala, že správní úvaha ohledně prominutí musí vycházet především z charakteru úroku z prodlení, který vedle ekonomické náhrady obsahuje i významnou sankční složku. Žalobkyně též poukázala na tabulku ospravedlnitelných důvodů prodlení uvedenou v pokynu GFŘ-D-21 s tím, že pokud je původní platba daně vykonána daňovým dlužníkem na jiný variabilní symbol nebo na jiný účet správce daně, aniž by se jednalo o nejasnou platbu, může být prominuto až 100 % úroku z prodlení. Tento důvod je podle přesvědčení žalobkyně příkladem toho, kdy není co nahrazovat ani sankcionovat, protože veřejný rozpočet dostal daňový nedoplatek ve lhůtě, kdy byl splatný, a nemusel peněžní prostředky získávat z jiných zdrojů. Dále žalobkyně poznamenala, že sankční složka je neoddelitelná od ekonomické náhrady, pokud tedy nenastala újma na straně veřejného rozpočtu, nelze nic nahrazovat ani sankcionovat. Žalobkyně měla za to, že v jejím případě veřejný rozpočet obdržel úhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předmětného daňového nedoplatku v době jeho splatnosti a není podstatné, že se tak stalo od jiného subjektu než od ní. Zdůraznila přitom, že veřejný rozpočet nemusel získávat peněžní prostředky z jiných zdrojů, neboť je měl po určitou dobu k dispozici od plátců, které tato povinnost stíhá obecně, i od žalobkyně, na kterou měla být daňová povinnost přenesena, což se stalo až dodatečně. Tuto skutečnost, která dle žalobkyně sama o sobě zakládá ospravedlnitelný důvod pro prominutí úroku, ovšem žalovaný nezohlednil, tudíž nesprávně aplikoval pokyn GFŘ-D-21. Zmíněný pokyn zároveň neobsahuje taxativní výčet ospravedlnitelných důvodů pro prominutí úroku z prodlení. Žalobkyně proto uzavřela, že by bylo absurdní, pokud by daňová správa požadovala náhradu zvýšenou o sankce za to, že veřejný rozpočet měl finanční prostředky k dispozici dvakrát a bezplatně.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu obsáhle zrekapituloval dosavadní postup v projednávané věci. Dále k argumentaci žalobkyně uvedl, že cílem pokynu GFŘ-D-21 je spolehlivě zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně a zamezit tak případným excesivním individuálním rozhodnutím, a proto je žádoucí, aby správci daně postupovali podle nadepsaného pokynu a promíjeli úroky z prodlení pouze v případech, kdy nastanou skutečnosti výslovně v pokynu GFŘ-D-21 uvedené, které zakládají ospravedlnitelný důvod prodlení. Žalovaný v této souvislosti poukázal i na nebezpečí poskytnutí zakázané veřejné podpory.
5. Žalobkyně přitom dle názoru žalovaného v žalobě již netvrdí, že u ní nastala skutečnost výslovně uvedená v pokynu GFŘ-D-21 jako ospravedlnitelný důvod prodlení. Domnívá se toliko, že měl žalovaný aplikovat ospravedlnitelný důvod prodlení na situaci, která nastala v daném případě. Žalobkyně přitom ve věci přiznala daň v nesprávné výši. Až na výzvu správce daně podala dodatečné daňové přiznání na správnou výši daně a tuto i zaplatila. Argumentaci žalobkyně, že jí nezaplacené peněžní prostředky veřejnému rozpočtu nechyběly, protože daň zaplatil její dodavatel, žalovaný shledal za nepřiléhavou, neboť byla-li jiným daňovým subjektem přiznána daň z přidané hodnoty v nesprávné výši z důvodu, jaké nastaly u žalobkyně, nejedná se právě o tu daň, kterou měla uhradit sama žalobkyně. Nelze tudíž tvrdit, že předmětná daň byla jen nesprávně uhrazena. Důvody, proč žalobkyně daň nezaplatila ve lhůtě splatnosti, tak nebyly dle žalovaného natolik mimořádné, aby měl důvod postupovat při rozhodování o prominutí úroku z prodlení nad rámec pokynu GFŘ-D-21 a řešit, zda lze žalobkyni poskytnout veřejnou podporu.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

6. Žalobkyně v replice zdůraznila, že ve vyjádření žalovaného je řešen subjektivní důvod vzniku úroku, nikoliv však absence samotného objektivního důvodu pro úrok. Požadovat po žalobkyni předmětný úrok jako náhradu škody, která dle žalobkyně evidentně nevznikla, je pak v rozporu s dobrými mravy a zásadami dobré veřejné správy.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost shledal soud v jeho nedostatečném odůvodnění, a to nad rámec žalobních bodů z úřední povinnosti.
10. Z hlediska požadavků na odůvodnění rozhodnutí o žádosti o prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu považuje soud za potřebné úvodem připomenout základní charakteristiku tohoto institutu, od které se odvíjí i rozsah soudního přezkumu a soudní judikaturou formulované požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí daňových orgánů v těchto věcech. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu byl institut prominutí daně a jejího příslušenství vždy vnímán jako zcela výjimečné osvobození konkrétního případu od daňové povinnosti. Rozhodnutí o prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu je tedy rozhodnutím, na které není právní nárok a které je vydáváno na základě správního uvážení. V případě správního uvážení zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích volný prostor k úvaze a následnému rozhodnutí (srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018-35, ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 Afs 63/2013-30, ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 80/2012-49, nebo ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47).
11. Prostor pro uvážení správního orgánu (zde žalovaného) přitom není neomezený, ale má vždy své limity. Ty jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám, a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nesmí například stanovit pro rozhodnutí diskriminační podmínky. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V případě žádosti podle § 259b daňového řádu má správce daně možnost i při naplnění zákonných předpokladů daň nebo její příslušenství neprominout. Nesmí však rozhodnout libovolně a nesmí porušit principy platící v právním státě, zejména princip legitimního očekávání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54).
12. Shora popsaná povaha rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení se pak odráží také v omezeném rozsahu soudního přezkumu. Soud tak zkoumá pouze to, zda správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřipustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07). Z těchto úvah plyne, že důvody správního orgánu pro zvolený postup musí být transparentní a jednoznačně seznatelné. I rozhodnutí vydaná podle § 259b daňového řádu tedy musí být odůvodněna tak, aby bylo zřejmé, o jaké skutečnosti správní orgán opřel svůj právní závěr a proč považuje důvody žádosti o prominutí příslušenství daně za nepravdivé nebo vyvrácené. Jen v takovém případě má daňový subjekt možnost efektivní obrany svých práv, tj. možnost uplatnit žalobní body, které by mohly zpochybnit nebo vyvrátit závěry rozhodujícího orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53).

13. Soud v této souvislosti připomíná, že odůvodnění rozhodnutí je nutno chápat jako vyvození důvodů, o něž správní orgán vydávající rozhodnutí opírá svůj závěr vyjádřený ve výroku rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí je tak nutno uvést, které skutečnosti má správní orgán za prokázané, a které nikoli, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. To vše musí učinit v takové míře, aby bylo možno přezkoumat, zda rozhodnutí odpovídá skutkovým zjištěním a platným právním předpisům. K tomu je třeba dodat, že jedině prostřednictvím náležitého odůvodnění může soud přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení, případně zda tohoto uvážení nezneužil a zda nerozhodoval svévolně.
14. Ačkoli to žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, z obsahu žaloby i z vyjádření žalovaného k žalobě, jakož i z obsahu samotného správního spisu, shodně vyplývá, že žalovaný při rozhodování ve věci vycházel z pokynu GFŘ-D-21. Soud proto považuje za potřebné přiblížit charakter tohoto pokynu a jeho vztah k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu. Cílem pokynu GFŘ-D-21 je zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně. Tento pokyn vymezuje skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat důvody, pro které je podle zákonné úpravy možné prominout příslušenství daně. Smyslem tohoto pokynu je tedy zajistit jednotu v rozhodování a právní jistotu daňových subjektů žádajících o prominutí příslušenství daně. Byť tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něj mohl v odůvodněných případech odchýlit, nelze mu vytýkat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených, pokud tento pokyn nebyl v rozporu se zákonem. Ostatně k charakteru obdobných pokynů Ministerstva financí Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 80/2012-49, nebo ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, vyslovil, že jsou obecně pro správní orgány závazné s ohledem na zákaz libovůle a zákaz neodůvodněné nerovného zacházení, přičemž jejich použití je vyloučeno pouze v případech, kdy odporují zákonu. Zdejší soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a dodává, že pokyn GFŘ-D-21 neodporuje zákonu, nýbrž toliko v mezích zákona konkretizuje okruhy skutečností, které má správce daně při rozhodování o žádosti o prominutí úroku z prodlení zkoumat a hodnotit. Jak již bylo uvedeno, judikatura počítá s tím, že by se správce daně mohl od předmětného pokynu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v odůvodněných případech také odchýlit. Skutečnost, zda správce daně bude postupovat podle pokynu, nebo vyhodnotí uplatněné důvody jako natolik mimořádné, že opodstatňují postup nad rámec pokynu, pak tvoří součást správního uvážení správce daně a jako taková musí být náležitě odůvodněna.

15. V nyní projednávané věci žalobkyně v žádosti o prominutí úroku z prodlení ze dne 16. 10. 2017 uvedla, že úrok vznikl za situace, kdy byla žalobkyně nesprávně informována svým dodavatelem o tom, že se na ni nevztahuje přenesená daňová povinnost, a její dodavatel ENERCOM GmbH proto neuplatnil přenesenou daňovou povinnost a předmětnou daň v řádném termínu sám uhradil. Po zjištění tohoto pochybení (na základě výzvy žalovaného jako správce daně) žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání, přenesenou daňovou povinnost uhradila a její dodavatel mu ji vrátil. Žalobkyně též konstatovala, že příjemce daně měl tuto daň k dispozici včas a dokonce dvakrát, byť ji poprvé zaplatil jiný plátec.
16. Z napadeného rozhodnutí pak soud zjistil, že žalovaný pouze konstatoval, že kritérium pro prominutí úroku z prodlení spočívající v tom, že *původní platba daně je daňovým dlužníkem vykonána omylem na jiný variabilní symbol nebo jiný účet správce daně, přičemž se současně nejedná o nejasnou platbu*, nebylo naplněno a více se žalobkyní uvedeným důvodem nezabýval. Soud proto shledal, že žalovaný vůbec nezkoumal podstatu žalobkyní uplatněného důvodu pro prominutí úroku z prodlení a pouze mechanicky porovnal žalobkyní tvrzené skutečnosti s ospravedlnitelným důvodem prodlení uvedeným pod č. 1 v tabulce obsažené v části III. 3. A. pokynu GFR-D-21, aniž by na tento pokyn odkázal nebo jej alespoň zmínil. Žalovaný se tedy dle názoru soudu nijak nevypořádal s argumentací žalobkyně, že došlo k chybě v rámci přenesení daňové povinnosti a že daň byla řádně uhrazena, pouze ji namísto žalobkyně uhradil její dodavatel, tudíž nenastalo prodlení s úhradou daně a veřejný rozpočet nebyl nijak poškozen. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že bylo povinností žalovaného tyto argumenty řádně posoudit a uvážit, zda opodstatňují postup nad rámec zmíněného pokynu, a veškeré své úvahy poté popsat v odůvodnění výsledného rozhodnutí. To ovšem žalovaný neučinil.
17. Podle názoru soudu tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu ke shora označeným skutečnostem zjevně absentují konkrétní úvahy, které vedly žalovaného k závěru, že argumenty uváděné žalobkyní v její žádosti ze dne 16. 10. 2017 jsou liché, mylné nebo vyvrácené. Soud připomíná, že smyslem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je doložit správnost a zákonnost postupu, jakož i vydaného rozhodnutí, neboť správní řízení včetně daňového řízení má být vedeno tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla fyzické i právnické osoby k dobrovolnému plnění jejich povinností. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie a představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti rozhodnutí správního orgánu řádný či mimořádný opravný prostředek, popř. žalobu ve správním soudnictví. Bylo by v rozporu s koncepcí správního soudnictví, aby se ke skutečnostem a argumentům uváděným žalobkyní shodně v daňovém i soudním řízení nejprve vymezoval soud, neboť by tím soud nepřípustně nahrazoval činnost žalovaného. Úkolem soudu ve správním soudnictví v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je právě a jen přezkum rozhodovací činnosti správního orgánu promítnuté do žalobou napadeného rozhodnutí. Věcný přezkum rozhodnutí však není možný, není-li rozhodnutí správního orgánu náležitě odůvodněno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Soud tak ve věci uzavírá, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze seznat potřebnou správní úvahu ve vztahu k výroku rozhodnutí a k argumentaci předestřené žalobkyní v její žádosti. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí, aniž by se mohl zabývat ostatními žalobními body. Zároveň soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém žalovaný s respektem ke shora zaujatým právním názorům ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí srozumitelně, řádně a úplně odůvodní.
19. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada těchto nákladů se přitom skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně jakožto daňového poradce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) [tj. převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů daňového poradce [tj. dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl daňový poradce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.
20. Soud naproti tomu žalobkyni nepřiznal nárok na náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v podání repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, neboť se dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nejedná o důvodně vynaložený náklad řízení, a to vzhledem k samotnému obsahu repliky a její nenáročnosti. Žalobkyně zde totiž toliko (velmi stručně) zdůraznila již dříve uplatněný právní názor ve věci, přičemž tak pouze přeformulovala část argumentace obsažené už v podané žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. února 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)